

РЕШЕНИЕ

№ 5050

гр. София, 25.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 11.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **976** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба вх.№ АД-24-02-8#1/21.01.22г на [фирма]-С. с представляващ ИД Д.Ч. против АУПДВ № 13/12.01.22г на Директора на Б. Дирекция „И. район“.

В жалбата се сочи, че Актът е мат.незаконосъобразен, като се моли за отмяната му. Соци се, че липсват фактически и правни основания, т.е. Актът не е мотивиран, което е порок на формата. Освен това представител на дружеството не е присъствал и дори не е бил поканен да присъства при извършената проверка, като така е нарушено правото на защита на жалбоподателя. Съгл. чл. 194б от ЗВ ежегодно се подава декларация по образец от титулярите на разрешителни, в която определят сами и декларираат дължимата такса. В съд. заседание жалбоподателят не се представлява. В писмени бележки се поддържа жалбата и се оттегля искането за назначаване на ССЧЕ, направено в жалбата.

Ответникът - Директор на Б. Дирекция „И. район“-П. се представлява от юрк. Б., който оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, моли за отхвърлянето ѝ и присъждане на юрк. възнаграждение. Соци, че Актът отговаря на изискванията за законосъобразност по чл. 14б от АПК, като с отказа си от ССЧЕ - жалбоподателят се съгласява с установяванията в КП. В писмено становище се сочи, че представител на дружеството не е бил канен да присъства на проверката, тъй като тя е извършена единствено и само по документи - в офис на БД. Жалбоподателят е подал ежегодната си декларация по чл. 194б от ЗВ, на 25.09.20г е направил частично плащане на задължението за 2019г относно яз. Бакър дере в размер на 1 104.80лв. Съставеният

при проверката КП от 14.04.21г /въз основа на който е издаден Акта на 12.01.22г/, е връчен на дружеството на 05.05.21г-ведно с Покана за доброволно изпълнение от 28.04.21г. КП е съставен на база данните от годишната декларация, като не е бил изискван дневник за ежедневен отчет.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срок и съобразно изискванията на АПК, пред надлежния съд, от лице с активна проц.легитимация/адресат на акта/, срещу АУПДВ по чл. 166 от ДОПК вр. чл. 195б ал.1от ЗВ, който подлежи на обжалване по реда на АПК.Поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

[фирма]-С. е титуляр по Разрешително за водовземане от повърхностен воден обект/яз.Бакър дере/ с №1156/06г, като с Решение № РР-1001/29.07.10г срокът му е бил продължен до 31.12.2016г. Видно от съставения КП на 14.04.21г - след тази дата дружеството използва водите на язовира без РВ, тъй като процедурата по негово заявление от 12.03.16г до БД е била прекратена поради задължения на дружеството по ЗВ.

Дружеството е подало ежегодна Декларация по чл.194б от ЗВ на 04.02.20г, като с нея е отчетено количество потребена вода за 2019г в размер на 1 313 936куб.м. В Декларацията е направено изчисление на дължимата такса- 1 104.80лв, която е внесена от дружеството на 25.09.20г. При изчислението на дължимата такса в Декларацията, дружеството е приело, че същата се формира като произведение от: единичен размер на таксата по чл.12 от Тарифата /0.0012/, количеството потребена вода/1 313 936/, коефициент за напояване /0.7/ и коефициент за самостоятелно водоснабдяване чрез собствени водовземни съоръжения/1.001/.

При проверка на 14.04.20г , по документи, извършена в офис на БД, от служители на БД, на осн. §9 от ПЗР на ЗВ, е установено, че дължимата такса е изчислена погрешно в Декларацията, като в производението изобщо не следва да се включва коефициент за самостоятелно водоснабдяване чрез собствени водовземни съоръжения/1.001/, а единичният размер на таксата по чл.12 от Тарифата не е 0.0012, а е 0.0013 /чл.12,ал.1,т.3 от Тарифата/.Изчислено е от проверяващите в съставения КП № Пз-172/14.04.20г, че дължимата такса за язовира за 2019г, предвид отчетеното потребено количество вода по Декларацията/потребено е в поливния сезон, който продължава от 01.04.19г до 31.10.19г/ , всъщност следва да е 1 195.68лв, т.е. следва да се доплатят от дружеството още 90.88лв главница. Видно от справки за дължима лихва, върху вярната главница от 1195.68лв се дължи законна лихва в размер на 73.74лв, за периода от 16.02.20г/когато най-късно е следвало да се внесе таксата за 2019г/ до 24.09.20г/последният ден на забава във внасянето ѝ/, както и законна лихва върху допълнително изчислената главницата от 90.88лв в размер на 11.99лв, за периода 25.09.20г/когато е била внесена главницата от 1104.80лв/ до 12.01.22г/датата на АУПДВ/.

На дружеството е изпратена Покана за доброволно изпълнение от 28.04.21г, към която е бил приложен и съставения КП от 14.04.21г, двата документа връчени на дружеството на 05.05.21г. При липса на доброволно плащане в указания с Поканата 14дневен срок от получаването ѝ, с Уведомление от 22.06.21г дружеството е уведомено от ответника за начало на адм.производство по издаване на АУПДВ/връчено на 24.06.21г/.

Издаден е /въз основа на КП/ - обж. АУПДВ № 13/12.01.22г на Директора на Б.

Дирекция „И. район“, с който се установява по основание и размер публично държавно вземане задължение в размер на: 90.88лв главница, 73.74лв лихва/описана по-горе/, 11.99лв лихва /описана по-горе/, както и законната лихва от датата на АУПДВ/12.01.22г/ до окончателното изплащане на сумата.АУПДВ е връчен на дружеството на 17.01.22г, жалбата е от 21.01.22г.

Съдът намира от правна страна следното:

АУПДВ е издаден от компетентен орган, съгл. чл. 195б ал.1 от ЗВ вр. чл. 166 от ДОПК, и предвид местонахождението на язовира/в обл.П./.

АУПДВ е издаден при спазване формата по чл. 59 ал.1 от АПК, като съдържа реквизитите по чл. 59 ал.2 от АПК, вкл. фактически и правни основания.Същият съдържа мотиви, освен това препраща към установяванията по КП/връчен/, както и съобразява липсата на доброволно плащане в срока по Поканата за доброволно изпълнение.

АУПДВ е издаден и при липсата на допуснати съществени проц.нарушения, като са изяснени относимите фактите и обстоятелства /чл. 35 от АПК/, а правото на защита на жалбоподателя не е било нарушено. КП е съставен по документи, тъй като е проверено само дали изчислението на дружеството в Декларацията му -относно дължимата такса за 2019г, е правилно направено. За такава проверка на изчислението не е необходимо присъствие на представител на дружеството, тя се прави служебно в офис на БД. Не е правена проверка на измервателно устройство на място/тогава би било необходимо да се покани представител на дружеството/, като по КП - потребеното количество вода е именно посоченото от дружеството в Декларацията му. Спор между страните относно потребеното количество няма и не може да има/ответникът приема посоченото в Декларацията количество/.

АУПДВ е и мат.законосъобразен, тъй като: Разликата в дължимата такса/по КП и по Декларацията/ произтича от погрешното изчисление на същата в Декларацията - дружеството използва при изчислението си неотносим коефициент за самостоятелно водоснабдяване чрез собствени водоземни съоръжения/1.001/, както и грешен единичен размер на таксата по чл.12 от Тарифата /ползва 0.0012 - вместо 0.0013 по чл.12,ал.1,т.3 от Тарифата/. В жалбата си до Съда дружеството изобщо не оспорва начина на изчисление на дължимата такса - в КП, като няма изразено негово становище относно въпросните два коефициента/от които произтича разликата в дължимата сума/. Жалбоподателят се отказва от назначаване на ССЧЕ, а на страните изрично е указана доказ.тежест/жалбоподателят доказва положителните факти, от които черпи изгодни за себе си последици/. Жалбоподателят не оспорва и изчислените в КП, респ. установените в АУПДВ - дължими лихви. Всъщност дружеството изобщо не оспорва размера на публ.държавно вземане, а оспорва изобщо дължимостта му, респ. законосъобразността на самия инд.адм.акт.

АУПДВ не противоречи и на целта на закона, като не се констатира превратно упражняване на власт от ответника.

Възраженията на дружеството са неоснователни, а АУПДВ е правилен и законосъобразен.

При този изход на спора на ответника се дължи юрк.възнаграждение- в мин.размер по чл.25 ал.1 от НЗПП вр.чл.37 от ЗПП вр. чл. 143 от АПК- 100лв.

Водим от горното и на осн. чл. 172 ал. 2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО по жалба вх.№ АД-24-02-8#1/21.01.22г на [фирма]-С. с представляващ ИД Д.Ч. против АУПДВ № 13/12.01.22г на Директора на Б. Дирекция „И. район“-П..

ОСЪЖДА [фирма]-С. с представляващ ИД Д.Ч. да заплати на Б. Дирекция „И. район“-П. сумата от 100лв, представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14дневен срок от съобщението.

Съдия: